

УДК 378.1**МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ
ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕС НАВЧАННЯ
МАГІСТРІВ**

*Мордовцев О.С. к.е.н. доцент
astordov@gmail.com*

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Суспільство ХХІ століття характеризується як суспільство знань або інформаційне суспільство [1]. Заклади вищої освіти не можуть дозволити собі залишатися осторонь змін, що швидко відбуваються, і тому зробили інновації одним із своїх головних пріоритетів.

Актуальним завданням педагогічної науки є розробка спеціальних програм для розвитку самостійності та творчих здібностей студентів у процесі навчання в магістратурі [2]. Щоб йти в ногу з часом, магістранту необхідно засвоїти важливі ідеї сучасної науки та оволодіти системою наукових понять, вміти орієнтуватися в науковій літературі, самостійно та швидко знаходити необхідну інформацію, регулярно поповнювати свій «багаж» знань, та, що головне, – навчитися використовувати ці знання у подальшій практичній діяльності. Усього цього можна досягти тільки шляхом активізації пізнавальної діяльності магістрантів, розвитку їх мислення та здібностей у процесі навчання.

Треба відзначити, що магістерська програма є складним процесом і вимагає багато інтелектуальних і фізичних ресурсів, як з боку викладача, так й з боку здобувача вищої освіти. Викладач зробить усе можливе, щоб інформація була передана повною мірою. Традиційний спосіб читання лекції не завжди цікавий здобувачам вищої освіти, головним чином через сучасні інформаційно-психологічні особливості останніх [3]. Як наслідок, вивчення предмета шляхом запам'ятовування призводить лише до короткочасного запам'ятовування інформації, що в подальшому негативно позначиться на знаннях і, більшою мірою, на практиці їх застосування [4]. Отже, вищевизначені проблеми повинні вирішуватися завдяки впровадженню інноваційних технологій, що дозволить пришвидшити подальший розвиток освітнього рівня інформаційного суспільства в цілому.

На сьогоднішній день вища освіта розглядається як чинник розвитку людських ресурсів кожної країни та світу в цілому.

Найближчим часом вирішальне значення матиме обсяг отриманих знань і ступінь їх використання, як на державному, так й на індивідуальному рівні навчання. Нові горизонти розвитку вищої освіти пов'язані з технологіями, які сприяють створенню знань, управлінню ними, поширенню, доступу та контролю. Нині найбільш актуальними є підходи, пов'язані з розвитком творчого мислення та творчих здібностей, спрямованих на формування особистості. На сучасному етапі освіти критичне мислення є важливим аспектом розвитку суб'єкта, оскільки саме критичне сприйняття інформації дозволяє робити індивідуальні висновки. У свою чергу, це призводить до самореалізації, самостійності та кращого засвоєння інформації. Ідея полягає не в тому, щоб подати інформацію, а в тому, щоб вирішити пов'язані з нею проблеми.

Ще однією передумовою впровадження нових освітніх технологій є експоненціально зростаючий обсяг інформації. Водночас наука, у своєму невинному прагненні до розвитку, прокладає нові канали технічних можливостей, породжує непередбачувані соціокультурні наслідки. З кожним роком викладати дисципліни стає все важче, але уникнути цього неможливо. При цьому перед викладачем стоїть завдання – зацікавити слухача інформацією, навіть якщо вона йому не цікава як предмет. Назріла потреба впровадження активних форм навчання через проблематизацію, науковий пошук. Крім того, активні методи навчання сприяють розвитку навичок міжособистісного спілкування та наукових досліджень, без яких захист магістерської роботи був би неможливим. Метою навчання має бути підготовка фахівця, здатного розвивати та застосовувати набуті знання. Для цього потрібно використовувати інноваційні моделі навчання: контекстне навчання, що дозволяє збільшити частку практичної роботи магістрів (з акцентом на прикладну); імітаційне навчання, при якому збільшується частка активних методів навчання (імітаційних та імітаційних ігор); проблемне навчання, що дозволяє змінювати характер навчального завдання і навчальної роботи (від репродуктивного до продуктивного, творчого); модульне навчання, яке є конкретизацією організації навчального матеріалу в стислій концепції та зрозумілою для магістра; дистанційне навчання, яке дозволяє використовувати новітні інформаційно-комунікаційні технології та засоби.

Аналіз характеристик інноваційних моделей навчання дозволив визначити технології навчання магістрів, які є найбільш

застосовними при підготовці магістрів. Ці моделі представлені нижче у вигляді схеми класифікації технологій навчання (рисунок 1).

Рисунок 1 – Схема класифікації інноваційних технологій навчання магістрів

Джерело: розроблено автором

Таким чином, впровадження інноваційних технологій навчання магістрів дозволить більш детально викладати лекційний та практичний матеріал дисциплін, допоможе здобувачам вищої освіти у їх самостійній роботі, а також підвищить їх практичні можливості щодо опанування потрібними навичками і компетенціями.

Література:

1. Перетяга Л.Є., Наливайко О.О. Використання інформаційно-комунікаційних технологій у закладах вищої освіти КНР. *Педагогіка та психологія*. 2019. Вип. 61. С 138-145.
2. Мотуз, Т., Пасічник, Л., Баранець, Я. Інформаційно-комунікаційні технології в інклюзивному середовищі закладу освіти. *Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету*. 2021. №1. С. 172–181.
3. Биков В.Ю., Овчарук О.В. Оцінювання інформаційно-комунікаційної компетентності учнів та педагогів в умовах євроінтеграційних процесів в освіті. Київ: Педагогічна думка, 2017. 160 с.
4. Ворожбит А. В. Веб-орієнтоване інформаційно-освітнє середовище закладу освіти. *Information Technologies in Education*. 2018. № 3(36). С. 20–29.